

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL
DOSAR NR.

SECTIA COMERCIALĂ ȘI DE
CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA NR.295

Respingere

Ședința publică din data de 27 februarie 2008
Președinte - PREDĂ POPESCU FLORENTINA
Judecător - DINU FLORENTINA
Judecător - CHIRICA ELENA
Grefier - CORCODEL CRISTINA

Pe rol fiind soluționarea recursului declarat de pârâtele AUTORITATEA NAȚIONALĂ A VĂMILOR - prin Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale cu sediul în ..., sector ..., nr. ..., și AUTORITATEA NAȚIONALĂ A VĂMILOR - prin Direcția Regională Vamală cu sediul în ..., sector ..., nr. ... și DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE cu sediul în ..., str. ..., nr. ..., județul ... împotriva sentinței nr. ... pronunțată de Tribunalul ... în contradictoriu cu intimata-reclamantă SC ... SRL cu sediul în ..., nr. ..., bl.B ..., se. ..., ap. ..., județul ...

Recurentele sunt scutite de plata taxei judiciare de timbru și a timbrului judiciar.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns intimata reclamantă SC ... SRL reprezentată de avocat ... din Baroul ..., lipsind recurente-pârâte.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Avocat ... având cuvântul pentru intimata-reclamantă, precizează că nu mai are alte cereri de formulat în cauză și solicită acordarea cuvântului în dezbateri.

Curtea ia act că în cauză nu mai sunt alte cereri de formulat și, analizând actele și lucrările dosarului, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbateri.

Curtea invocă din oficiu excepția tardivității declarării recursului de către Autoritatea Națională a Vămilelor, ultima zi de declarare a recursului era ..., iar recursul a fost depus la data de ..., la o zi după expirarea termenului de recurs și pune în discuția părților această excepție.

Avocat ... având cuvântul pentru intimata-reclamantă solicită admiterea excepției de tardivitate a declarării recursului de către recurenta Autoritatea Națională a Vămilelor.

Cu privire la recursul declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice, avocat ... solicită respingerea acestuia ca nefondat, conform concluziilor scrise depuse la dosar.

Precizează că în perioada [redacted] a prezentat spre vămuire bunurile și, așa cum rezultă din cuprinsul declarațiilor vamale atașate în copie la dosarul cauzei, regimul vamal aplicabil a fost cel de import definitiv, sens în care a solicitat să se aibă în vedere codul de regim aflat la pct.37 din declarație, cod ce este evidențiat ca fiind [redacted], aceste declarații fiind completate de Biroul Vamal [redacted] în baza documentației depusă și deși în cuprinsul declarației se face referire la contractele de leasing întocmite, în momentul în care s-a făcut vămuirea s-a aplicat regimul vamal de import definitiv.

Arată de asemenea, că toate criticile formulate de recurente împotriva sentinței pronunțată de Tribunalul [redacted] pornesc de la o premisă greșită și anume de la ideea că declarațiile vamale ar avea în vedere un regim vamal de import cu exceptarea de la plata tuturor drepturilor de import pe perioada de derulare a contractului de leasing, așa cum ar fi fost corect să fie completate, însă situația în cauză de față este alta, având în vedere că așa cum rezultă din adresa [redacted] emisă de Autoritatea Națională a Vămirilor - Direcția Tehnici de Vămuire și Tarif Vamal, regimul vamal aplicabil este un regim vamal de import definitiv cu exceptare de la plata sumelor aferente tuturor drepturilor de import.

În mod corect instanța de fond a apreciat că în cauză sunt incidente dispozițiile Legii nr. 141/1997 privind Codul Vamal al României, conform cărora obligațiile vamale se nasc de la data încheierii declarației vamale și termenul de prescripție este de 5 ani, astfel că datoriile vamale au luat naștere în perioada [redacted], fiind prescrise la data de [redacted].

Solicită respingerea recursului ca nefondat.

Cu cheltuieli de judecată. Depune la dosarul cauzei note scrise.

CURTEA

Deliberând asupra recursului de față reține următoarele: Prin acțiunea de contencios fiscal înregistrat la Tribunalul [redacted] la nr. [redacted], reclamanta SC [redacted] SRL, a solicitat în contradictor cu pârâții Direcția Regională Vamală [redacted] - Biroul vamal [redacted] și DGFP [redacted] ca prin sentința ce se va pronunța să se dispună anularea actelor constatatoare nr. [redacted] din [redacted] și a proceselor verbale privind calculul dobânzilor și penalităților nr. [redacted] din [redacted] emise de prima pârâtă, precum și a Deciziei nr. [redacted] prin care pârâta DGFP [redacted] a respins contestația reclamantei împotriva acestor acte administrativ fiscale, petiționara solicitând să fie exonerată de plata drepturilor vamale în valoare de [redacted] lei, urmând ca pârâtele să suporte cheltuielile de judecată ocazionate de proces.

În motivarea acțiunii reclamanta a arătat că în perioada [redacted], a prezentat spre vămuire mai multe bunuri: autobuz urban marca [redacted], basculante [redacted] și una [redacted], un încărcător frontal [redacted], o semi remorcă [redacted], un compresor [redacted], un cilindru vibrocompactor și un autotractor marca [redacted], formalitățile de vămuire fiind îndeplinite prin Declarațiile Vamale de Import

nr. 201/2002

A învederat reclamanta că din cuprinsul declarațiilor vamale completate de Biroul Vamal în baza documentației de pusă de ea rezultă că regimul vamal aplicabil a fost cel de import definitiv, potrivit contractelor de leasing întocmite și depuse la autoritățile vamale, astfel încât în mod greșit prin actele constatatoare menționate în petitul acțiunii introductive s-au calculat taxe vamale și accesorii aferente, datoria vamală fiind prescrisă, iar în situația în care se va trece peste acest aspect, s-a solicitat instanței să constate că sumele înscrise în actele constatatoare nu se datorează, fiind vorba de bunuri importate în baza unor contracte de leasing, scutite de plata taxelor vamale, conform OG 51/1997.

Cu privire la prescripție reclamanta a susținut că termenul în care se puteau solicita drepturi vamale era de 5 ani, conform Legii 141/1997 privind Codul Vamal al României, termen care a început să curgă la data completării declarațiilor vamale - și a expirat la , și nu de la data expirării contractului de leasing, cum s-a susținut de către pârâta DGFP în decizia prin care a respins contestația reclamantei, această ultimă situație fiind incidentă în cazul unui regim vamal de import, cu exceptarea de la plata tuturor drepturilor de import pe perioada de derulare a contractului de leasing și nu în cazul regimului de import definitiv aplicabil mașinilor și utilajelor reclamantei.

Petiționara a susținut că oricum s-au calculat greșit taxele datorate, deoarece utilizatorul a achiziționat bunul ce a făcut obiectul contractului de leasing , așa cum rezultă din factura fiscală nr. , pentru care s-ar fi putut pretinde numai taxe vamale, calculate la valoarea reziduală a bunului, de către utilizatorul SC în calitate de proprietar.

În dovedirea acțiunii s-au depus la dosar, în copie: actele constatatoare și procesele verbale de calculare a accesoriiilor datoriei vamale, declarațiile vamale și contractele de leasing nr.1-4 încheiate de reclamantă cu utilizatorul SC SA , decizia nr. prin care pârâta DGFP a respins contestația reclamantei, alte acte (filele dosar fond).

În temeiul art.115 C.pr.civ. pârâta DGFP a formulat întâmpinare - filele) dosar fond - , prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, datoria vamală a reclamantei nefiind prescrisă, conform art.141 alin. 1 și 187 alin. 1 din Legea 141/1997, termenul de prescripție fiind de 7 ani conform art.27 alin.5 OG nr.51/1997.

Pârâta a arătat că reclamanta nu și-a respectat obligația de a comunica organelor vamale expirarea contractelor de leasing și de a prezenta dovada achiziționării bunurilor de către utilizatorul SC , motiv pentru care organele vamale au calculat drepturile vamale potrivit art.144 alin.1 și 2 din legea 141/1997 privind Codul Vamal al României, facilitatea calculării acestor drepturi la valoarea reziduală a bunurilor fiind prevăzute de OG 51/1997 numai în beneficiul utilizatorilor, nu și al societăților de leasing.

După administrarea probatoriilor cu înscrisuri și expertiză contabilă prin sentința nr. din Tribunalul a admis acțiunea reclamantei, a

anulat actele constatatoare nr. [redacted] și procesele verbale nr. [redacted] emise de Biroul Vamal [redacted], precum și decizia nr. [redacted] a DGFP [redacted] care a exonerat reclamanta de plata sumei de [redacted] lei și a obligat pârâtele în solitar la plata către reclamantă a cheltuielilor de judecată în sumă de [redacted] lei onorariu expert și suma de [redacted] lei onorariu avocat.

Pentru a pronunța această sentință Tribunalul [redacted] a reținut că în perioada [redacted] reclamanta SC [redacted] a prezentat pentru vămuire mai multe bunuri din import pentru care s-au întocmit declarații vamale, pentru aceste bunuri reclamanta având încheiate contracte de leasing cu utilizatorul SC [redacted] pe o perioadă de [redacted] ani de la achitarea primei rate de leasing și a valorii reziduale în avans, bunurile importate fiind exceptate de la plata tuturor drepturilor de import, pe perioada de derulare a contractului de leasing.

S-a mai stabilit că prin actele constatatoare privind taxele vamale și alte drepturi cuvenite bugetului de stat nr. [redacted] întocmite de Biroul Vamal [redacted] s-au recalculat drepturile vamale datorate de reclamantă la valoarea de [redacted] lei, deoarece nu s-au îndeplinit obligațiile prevăzute de OG 51/1997 privind operațiunile de leasing, iar contestația reclamantei a fost respinsă de pârâta DGFP [redacted] prin decizia nr. [redacted].

Cu privire la excepția de prescriere a datoriei vamale invocate de către reclamantă, Tribunalul [redacted] a apreciat că nu este aplicabil termenul de [redacted] ani prevăzut de art.27 alin.5 din OG 51/1997 invocat de pârâta pentru importul în regim de leasing, deoarece acesta vizează numai bunurile care urmează să fie restituite sau să primească o nouă destinație vamală, dacă părțile nu au convenit altfel, și nicidecum obligații de plată a taxelor vamale.

A considerat prima instanță că reclamanta nu datora taxe vamale întrucât în baza contractului de leasing din [redacted], utilizatorul SC [redacted] SA a achiziționat bunurile cu factura fiscală nr. [redacted] iar taxele vamale stabilite la valoarea reziduală a bunurilor trebuiau plătite de cumpărător, în calitate de proprietar.

Tribunalul [redacted] a concluzionat că necomunicarea îndeplinirii condițiilor de către utilizator, la expirarea contractului de leasing, de către reclamanta SC [redacted] SRL și neprezentarea de către aceasta a dovezii achiziționării bunurilor de către utilizatorul SC [redacted] SA, autorităților vamale, nu este de natură să atragă obligația reclamantei importatoare la plata obligațiilor vamale, aspecte care nu au fost avute în vedere de expertul desemnat în cauză, [redacted], care a calculat numai quantumul taxelor vamale și a accesoriilor aferente, precizând însă că regimul vamal al bunurilor în litigiu este un regim vamal de import definitiv, cu exceptare de la plata drepturilor de import.

Instanța și-a însușit aceste considerente personale ale expertului și a admis acțiunea, cum s-a arătat anterior.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs ambele pârâte.

Autoritatea Națională a Vămirilor - Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale [redacted] a criticat sentința pentru nelegalitate și netemeinicie, arătând că datoria vamală nu este prescrisă, față de prevederile art.141 alin.1 și art.187 alin.1 din legea 141/1997, deoarece termenul de prescripție de 5 ani i-a naștere în

momentul neîndeplinirii uneia dintre condițiile stabilite de regimul vamal de import definitiv, care în speță coincide cu data expirării contractelor de leasing, respectiv iunie-octombrie 2003.

Recurenta a învederat că potrivit art.27 alin.5 din OG 51/1997 termenul de prescripție pentru bunurile importate în regim de leasing este de 7 ani de la data introducerii în țară a bunurilor, astfel că la [redacted], când s-a întocmit actele constatatoare a căror anulare se solicită, termenul de prescripție nu era expirat.

S-a arătat că și pe fond soluția instanței este greșită, deoarece reclamanta nu a achitat drepturile de import pentru perioada de derulare a contractelor de leasing conform art.27 alin.2 din OG 51/1997, dar la expirarea acestora, în cazul achiziționării bunurilor de către utilizatorul SC [redacted] SA, aceasta din urmă urma să achite taxe vamale calculate la valoarea reziduală a bunurilor, care reprezintă valoarea de vânzare.

Recurenta a susținut că pentru aplicarea acestui text reclamanta în calitate de importator avea obligația să înștiințeze organele vamale, la expirarea contractelor de leasing, despre îndeplinirea clauzelor contractuale și să prezinte dovada achiziționării bunurilor de către utilizatorul SC [redacted] SA, nerespectarea acestor obligații trăgând recalcularea drepturilor de import conform art.144 alin.1 și 2 din >Legea 141/1997 privind Codul Vamal al României.

Recurenta DGF [redacted] a criticat la rândul său soluția primei instanțe în privința concluziilor ce vizează termenul de prescripție a plății taxelor vamale, susținându-se că acesta este de 5 ani, conform art.141 alin.1 și 187 din legea 141/1997, dar în speță curgerea termenului a început de la data neîndeplinirii uneia din condițiile stabilite prin regimul vamal sub care mărfurile importate au fost plasate, conform art. 144 alin. 1 din Codul Vamal, adică la data expirării contractelor de leasing, [redacted], așa încât actele de constatare contestate, întocmite la [redacted], au recalculat taxele vamale datorare de intimata reclamantă în cadrul termenului legal de prescripție.

A arătat recurenta că și pe fond soluția primei instanțe este greșită, deoarece intimata reclamantă nu și-a respectat obligațiile legale, de a comunica organelor vamale, la data expirării contractelor de leasing, că s-a făcut vânzarea bunurilor către utilizator, deoarece dacă s-ar fi procedat astfel, utilizatorul ar fi fost urmărit pentru plata taxelor vamale la valoare reziduală, încălcarea acestei obligații de către importator atrăgând sancțiunea plății datoriei vamale pentru întreaga valoare a bunurilor importate, conform art. 148 alin.1 din Legea 141/1997.

S-a mai arătat că datoria vamală a intimatei este de [redacted] lei și nu de [redacted] lei, sumă care nu rezultă din actele constatatoare, nici din contestația reclamantei și nici din decizia [redacted] a DGI [redacted], neputând fi avută în vedere altă sumă rezultată din raportul de expertiză, care nu a fost comunicat.

La termenul de judecată din data de [redacted]. Curtea din oficiu a invocat excepția tardivității recursului formulat de pârâta Autoritatea Națională A Vămirilor - Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale [redacted] și a rămas în pronunțare asupra acestei excepții, în legătură cu care constată următoarele:

Recurenta pârâtă ANV- Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale [redacted], a primit sentința nr. [redacted] a Tribunalului [redacted] la data de [redacted], după cum rezultă din dovada comunicării de la fila [redacted] dosar fond.

Potrivit art.301 C.pr.civilă termenul de recurs este de 15 zile de la comunicarea sentinței, iar recurenta a expediat recursul la data de [redacted], după cum rezultă din plicul de fila [redacted] dosar recurs, ultima zi de declarare a recursului fiind [redacted], astfel că urmează a se admite excepția de tardivitate invocată din oficiu de către instanță și a se respinge recursul acestei pârâte ca tardiv declarat.

Cu privire la recursul pârâtei DGFT [redacted] a, Curtea reține următoarele:

Deși prima instanță a reținut corect că potrivit art.141 și 187 din Legea 141/1997 privind Codul Vamal al României termenul de prescripție a dreptului de a cere plata taxelor vamale este de 5 ani și curge de la data acceptării și înregistrării declarației vamale de import, ceea ce reprezintă regula în acest domeniu, de la care însă legiuitorul a prevăzut și excepții, enumerate în cuprinsul art.144 alin.1 din același act normativ, aceste nefiind analizate de prima instanță.

Astfel potrivit textului indicat anterior - art.144 alin.1 Codul Vamal datoria vamală i-a naștere în momentul neîndeplinirii uneia din condițiile stabilite prin regimul vamal sub care mărfurile importate au fost plasate.

Mărfurile importate de intimata reclamantă în perioada [redacted], s-au plasat sub regimul unui import definitiv, efectuat în baza OG 51/1997, iar termenul de prescripția al plății datoriei vamale începe să curgă din momentul neîndeplinirii uneia dintre condițiile acestui regim vamal, respectiv din momentul expirării celor [redacted] contracte de leasing [redacted], când intimata importatoare avea obligația să comunice organelor vamale încheierea contractelor, îndeplinirea condițiilor prevăzute în contractele încheiate cu utilizatorul SC [redacted] SA și să prezinte dovada achiziționării bunurilor de către acesta.

În raport cu această dată, termenul de prescripție a dreptului de a se solicitat plata taxelor vamale, de către autoritățile competente, importatorului care și-a încălcat obligațiile ce-i reveneau în baza OG 51/1997 nu expirase la data de [redacted], când s-au întocmit actele constatatoare [redacted], care formează obiectul acestui litigiu, concluzia primei instanțe fiind greșită în privința termenului de prescripție.

Deși din considerentele hotărârii reiese că datoria vamală a intimetei reclamante ar fi prescrisă, prima instanță a procedat și la analizarea cauzei pe fond, considerând că nerespectarea de către intimata reclamantă a obligațiilor legale de anunțare a încheiere a contractelor de leasing, și a îndeplinirii condițiilor acestora, respectiv a achiziționării bunurilor de către utilizatorul SC [redacted], informații de ce trebuiau comunicate autorităților vamale competente, nu atrage sancțiunea recalculării drepturilor vamale, apreciindu-se că oricum acestea au fost greșit stabilite, pentru întreaga valoare a bunurilor importate și nu pentru valoarea reziduală, pentru care trebuia urmărit utilizatorul și nu intimata importatoare.

Tribunalul Prahova a constatat că din factura fiscală nr. [redacted] reieșit că utilizatorul a achiziționat bunurile, astfel că taxele vamale la valoare reziduală trebuiau plătite de acesta în calitate de cumpărător și proprietar.

Concluziile primei instanțe sunt greșite, deoarece intimata reclamantă a recunoscut că nu a comunicat organelor vamale, la expirarea termenului celor [redacted] contracte de leasing îndeplinirea condițiilor prevăzute în aceste contracte, încheiate cu utilizatorul SC [redacted] SA și nu a prezentat autorităților vamale dovada achiziționării

bunurilor importate de către utilizator, neîndeplinirea acestor obligații rezultate din OG 51/1997 atrăgând recalcularea taxelor vamale, în baza art. 144 alin. 1 și 2 din Legea 141/1997.

Motivația primei instanțe cum că utilizatorul trebuia urmărit pentru plata taxelor vamale calculate la valoarea reziduală a bunurilor este nefondată, deoarece aceasta reprezintă o facilitate prevăzută de OG nr.51/1997, numai în beneficiul utilizatorilor deveniți proprietari prin achiziționarea bunurilor, la expirarea contractelor de leasing și nu după această dată, acest beneficiu neputându-se aplica și importatorilor, care nu-și respectă obligațiile prevăzute de lege.

Potrivit art. 148 alin. 1 din legea 141/1997 organele vamale au procedat corect la stabilirea cuantumului drepturilor de import pe baza elementelor de taxare din momentul nașterii datoriei vamale, care coincide cu data expirării contractelor de leasing, elementele de taxare fiind cele înscrise în declarațiile vamale de import la rubrica "baza de calcul a impozitelor", stabilindu-se obligații vamale în valoare de 3 lei în sarcina de plată a intimatului reclamant, conform art. 144 alin. 1 litera B, alin.2 și 3 din Legea 141/1997, privind Codul Vamal al României.

Prezentarea de către intimată, cu prilejul formulării contestației la DGFP a facturii fiscale nr. în baza căreia utilizatorul SC SA a achiziționat în regim de leasing 3 dintre utilajele importate de intimată, nu justifică soluția primei instanțe deoarece, pe de o parte, facilitatea achitării taxelor vamale la valoarea reziduală a bunurilor putea fi aplicată numai dacă se făcea dovada vânzării acestora către utilizator, la expirarea contractelor de leasing, ori în speță această dovadă s-a făcut după 3 ani de la data expirării contractelor de leasing și oricum factura menționată anterior și depusă în copie la fila 64 dosar privește cumpărarea numai a utilajele, pentru celelalte mașini și utilaje nefăcându-se nici un fel de dovezi privind încheierea contractelor de leasing, prin cumpărarea lor de către utilizator.

Pentru toate aceste considerente în baza dispozițiilor art.304 pct.9 C.pr.civ., curtea va admite recursul pârâtei DGFP și va modifica în tot sentința, în sensul că va respinge acțiunea de contencios administrativ formulată de intimata reclamantă ca nefondată.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Admite recursul formulat de pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE, cu sediul în str. județul împotriva sentinței nr. pronunțată de Tribunalul în contradictoriu cu intimata-reclamantă SC SRL cu sediul în or, nr. , bl.B , se. , ap. , județul și în consecință:

Modifică în tot sentința, în sensul că respinge acțiunea ca neîntemeiată.

Admite excepția tardivității formulării recursului pârâtei AUTORITATEA NAȚIONALĂ A VĂMILOR, invocată din oficiu de către instanță.

Respinge ca tardiv recursul formulat de AUTORITATEA NAȚIONALĂ A
VĂMILOR - prin Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale, cu
sediul în sector nr.5, AUTORITATEA
NAȚIONALĂ A VĂMILOR - prin Direcția Regională Vamală, cu sediul în
sector nr.18 împotriva sentinței nr.
pronunțată de Tribunalul

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 27 februarie 2008.

Președinte,

Florentina Preda Popescu

Judecători,

Florentina Dinu Elena Chirica

Grefier,

Cristina Corcodei

Red. F.P.P./ tehored. A.E.S

3 ex. / 4 martie 2008

d.f. 1328/CA/2006 Tribunalul

j.f. Gheorghescu Breazu Iosif

Ionel Stănescu

Operator de date cu caracter personal

Nr. Notificare 3120/2006